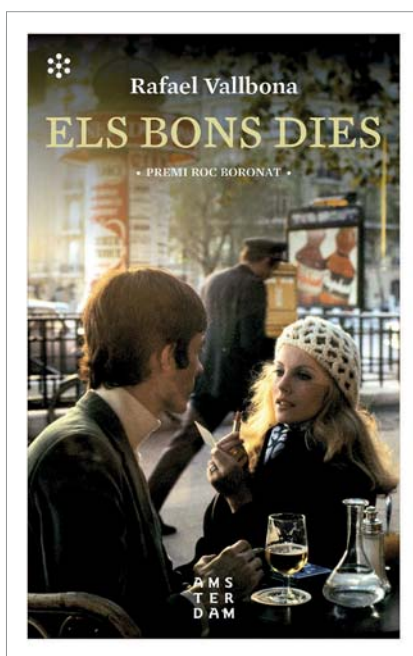

Tria personal

per Vicenç Llorca

Rafael Vallbona

Els bons dies

Premi Roc Boronat,
Amsterdam, Barcelona, 2019.

Rafael Vallbona (Barcelona, 1960) és un autor prolífic. Vital, encuriósit pel que passa al seu país i al món, sempre ofereix al lector motius de lectura, temes en què poder descobrir aspectes interessants. Si la memòria personal i col·lectiva a través de la Cerdanya el va dur a escriure *La casa de la frontera* el 2017 (Premi Sant Joan), hi ha tornat el 2019 des de la crònica a *Un any a la Cerdanya*.

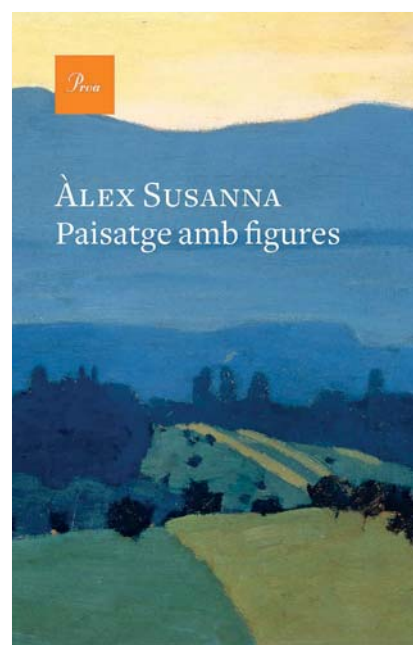
Tanmateix, no ha estat l'únic llibre, ja que s'hi ha d'afegir la novel·la *Els bons dies*, mereixedora del Premi Roc Boronat. Aquí, la relació entre memòria i literatura condueix de ple a un balanç generacional: com s'ha de valorar la transició? A l'aeroport

d'Orly, en Ricard és a punt de tornar a Barcelona. Mentre espera l'avió, evoca el temps en què, mort el dictador Franco, va anar a París amb el seu amic Martí. Ara bé, mentre en Martí no va acudir a la cita que els havia de tornar llavors a Barcelona, ell sí que ho va fer. Trenta-set anys més tard, hi pensa i veu aquell temps com un moment determinat per l'eufòria de la joventut. Sota les passes de Hemingway, els amics es van sentir «vestigis d'una generació perduda» i van fer «de París la metàfora d'una utopia que sabíem irreal». La decisió d'en Martí l'ha corsecat i li balla pel cap un seu pensament: «l'estafa de la transició».

El detonant de la nova anada a París és un fet històric recent: el referèndum de l'1 d'octubre i la vaga general dos dies més tard: «Per això he tornat a París. Per recuperar, abans no sigui massa tard, la llibertat de l'home rebel per al qui el passat ja només és una ombra evanescent.» En Ricard va a la recerca d'en Martí i, en el seu viatge en l'espai i en el temps, ressegueix la pista de dues persones més d'aquella època: la Jane Gaul, una noia anglesa estudiant d'història a la Sorbona (la seva identitat en realitat es tracta d'una màscara), i en Patrick Molino, que va arribar a ser un escriptor notable abans que es tragués la vida. A partir d'aquí, l'obra s'estructura en quatre parts, cadascuna narrada en primera persona per un dels protagonistes de la trama excepte en Patrick, que apareix com un personatge *in absentia*. Així, a la primera d'en Ricard, cal afegir-n'hi una de segona de la Jane i

una de tercera del Martí, per acabar un altre cop amb el Ricard.

Amb una prosa ràpida, Vallbona fa emergir una època de joventut per posar sobre la taula, si més no, dos grans temes: la relació de la memòria individual amb la col·lectiva i la interacció de la cultura i l'art amb els canvis socials i els seus fets històrics.

Àlex Susanna

Paisatge amb figures

Proa, Barcelona, 2019.

En un moment marcat per la velocitat i allò que, parafrasejant Zygmunt Bauman, s'ha anomenat la consciència líquida del real, una obra com *Paisatge amb figures* esdevé tota una invitació a la lentitud, a la contemplació, al gaudi d'una visió serena i reflexiva de la realitat. Trenta anys s'han escolat entre el primer dietari,